

Η ΤΕΡΨΙΣ

ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

π ρ ο π λ η ρ ω τ έ α ι.

Διὰ τοὺς ἐν Σμύρνῃ, ἑτησ. γρ. ἀγ. 48
ἑξαμ. γρ. 24, τριμ. γρ. 12
μηναία βεσλίκ. 4.

Ἐκδίδεται δις τῆς ἑβδομάδος.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΝ.

ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΣ.

Δι' ἑκαστον στίχον γρ. 1.
Εἰδοποίησις μέχρι 40 στίχ. βεσλ. 2
Αἱ διακριθεὶς κατ' ἀποκοπὴν καὶ προ
πληρωταί.

[Ἄγνωστος συγγραφέας]

Αἱ ζωηραὶ κοκόναι τῆς Σμύρνης

Κωμωδία (κατὰ μίμησιν)

Ἡ Τέρψις, Σμύρνη

1. τχ. 1 (28 Φεβρουάριος 1870), σ. 3
2. τχ. 2 (4 Μαρτίου 1870), σ. 3
3. τχ. 3 (7 Μαρτίου 1870), σ. 3
4. τχ. 4 (11 Μαρτίου 1870), σ. 3
5. τχ. 5 (14 Μαρτίου 1870), σ. 3
6. τχ. 6 (18 Μαρτίου 1870), σ. 3
7. τχ. 7 (21 Μαρτίου 1870), σ. 3
8. τχ. 8 (28 Μαρτίου 1870), σ. 2

1.
ΑΙ ΖΩΗΡΑΙ ΚΟΚΟΝΑΙ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

Κωμωδία (κατά μίμνησιν).

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Σ κ ν η Α.

(Ἐξώθεν τῆς οἰκίας τοῦ Κυρίου Πανταζῆ.)

Κυρία Πανταζῆ. (Εἰσέρχεται κρατοῦσα ἐπιστολήν.) Πῶς τοῦτο! Παναγία μου σώσασ'· ἐγὼ δὲν εἶχ' ἀ-τὴν τὴν τύχη γ'τὰ νεράκια μου, καὶ τώρα μὲ θυμώθηκαν γ'τὰ νὰ μού στείλουν ραβασάκια· Νόστιμο δὲ καὶ τοῦτο. (Ἀνοίγει τὴν ἐπιστολήν καὶ ἀναγινώσκει).

«Μὴ μ' ἐρωτᾷς διὰ τί σὲ ἀγαπῶ, διότι ὁ ἐρωτᾷς δὲν ἔχει πάντοτε τὸ λογιῶν διὰ συμβούλων. Δὲν εἶται νέα, καθὼς οὐδ' ἐγὼ· ἀλλ' ὑπάρχει ἀναμεταξύ μας συμπάθεια» εἶπαι χαρούμενη καθὼς κ' ἐγὼ, γὰ, γὰ, γὰ, γὰ, γὰ. Φίλιξ περισσοτέρην συμπάθειαν· Φθάνει μόνον, Κυρία Πανταζῆ (δὲν ὁ ἐρωτᾷς ἐνὸς καπετάνιου σου φθάνει) εἰ σ' ἀγαπῶ. Δὲν σοὺ λέγω νὰ μὲ λυπηθῆς, αὐτὸ δὲν ταιριάζει σ' ἕνα καπετάνιο, ἀλλὰ σοὺ λέγω νὰ μὲ ἀγαπᾷς.

Καὶ τὴν νύκτα, τὴν ἡμέραν,
Τὸ πρῶτ' καὶ τὴν ἑσπέραν,
Θύλω εἶμαι λατρευτὴ σου,
Καὶ νεροκουβαλήτης σου

Καπετὰν Γ'ζάννης Ξεπεσοῦρας.»

Φωτῆζά τὸ σὲ κἀνὴ λωλοπτηριῆ. Ὅπιστά μου σ' ἔχω σατανᾷ, κ' ἐμπροστά μου ἔβρισκασι. Γι' αὐτὸ λοιπὸν μούριχτε ματιεῖς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ προηθῆς ἔτον κερνεὲ τοῦ σπυροδρόμου, κ' ἐκόνταψε νὰ μὲ φάγῃ ἀλάκρη μὲ τ' ἀχόρταγο μᾶτι του. Δὲν βλέπει ὁ ἀνόητος ποῦ τὰ μαλλιά του κοινοῦθεν νὰ γίνων βρομβᾶκι καὶ θέλει νὰ μού κἀνὴ τὸ ζῆβενο καὶ τὸ γαλιάντε, ὁ μπικρούλακας· Καλὲ νὰ τοῦ μᾶ μὲ τέτοιον τρόπον νὰ μὲ πειράξῃ! Ὅποτε τοῦδωκα θάρρος· Νὰ τοῦ δεῖξω, γὼ τοῦ μασκαρᾶ, τοῦ πρισκακιλλη. Ἐκδίκισον, ἐκδίκισον! Τί θάρρ' ἔχω εἶμαι;

Κυρία Φαρδούλη (εἰσερχομένη). ὦ, φυχίτσα μου Κοκώνα Πανταζῆ (βίπτει εἰς τὰς ἀγκάλης τῆς καὶ τὴν φιλεῖ) τὸ ἔϊ-ρας πῶς σὲ ζήτησα μὲ τὸ κερὶ· σ' εἶνα ἐρχομαι.

Κ. Πανταζῆ. Κ' ἐγὼ σ' ἐζήτησα μὲ τὴ λαμπάδα, σ' εἶνα ἐρχομένου. Μὰ γιατί εἶσ' εἶται γαλασιμένη;

Κ. Φ. Να! ὁδ'! δὲν τὸ πιστεύω· Ἐγὼ θάρρῶ πῶς εἶμαι καλύτερα ἀπὸ κἀνὴ ἄλλη φορὰ.

Κυρία Π. Ὅ τὴν τιμὴ μου σοὺ λέγω εἶσαι ἄθλια.

Κυρία Φ. Αἶ, καλὰ λοιπὸν, ἄς κουρευεῖται ἀπ' οὐ τὸ θέλεις· ἄν καὶ ἔμποροῦσα νὰ σ' ἀποδείξω τουναντίον. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ, καὶ νὰ μού δώσῃς μιὰ συμβουλή, νὰ γαρῆς τὰ παιδιὰ σου, μιὰ συμβουλή, σὰν ἀδελφῆ.

Κυρία Π. Καλὲ τί εἶναι; τί τρέχει;

Κυρία Φ. Ἄγ! δὲν ξέρεις· Ἄν δὲν εἶχα συνιῆσθην ἤθλα νὰ λῶω τὴν τιμὴν!

Κυρία Π. Ἄρας τὴ συνιῆσθαι, καὶ ἄρα τὴν τιμὴν μὲ τὰ δῶά σου τὰ γάρια· ἔτον κέρρακα ἢ συνιῆσθαι σου.

Κυρία Φ. Ἄν δὲν ἐροθόμοῦσον τὴν κλίται καὶ τῆς πίστας, ἔμποροῦσα νὰ γείνω ἢ στρατηγίνα ἢ ἑξενεράλαινα· γ'τὰ τί λέγει πῶς ἔκαμα κἀ ἑτὴν Κρμααία καὶ ἑτὴν Ἰταλία καὶ στρατηγὸς καὶ ἑξενεράλην.

Κυρία Π. Καλὲ μὴ μὲ λωλαίνῃς· φέματα λοιπὸν, τὸ λοιπὸν τ' ἐνερά λ' Κατῖνα Φαρδούλη! Καλὲ δὲν τὰ παροῦτομα! Δὲν ἀξίζει ν' ἀλλάξῃς τὸνομά σου. Μὰ εἶναι νὰ τὸ πιστῆρῃ κανεῖς;

Κυρία Φ. Καθὼς σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπει. Νὰ, οὐάσασε, καὶ κατῆλας πῶς μποροῦσα νὰ γείνω τ' ἐνερά λ' αἶνα. Καλὲ θά' γάσω ὅλη μου τὴν ὑπόκληρῃ ποῦχα εἰς ἑτοῖς παρχει ἀνθρώπους· ἄκοῦς ἐκεῖ; Νὰ σοὺ κἀνὴ πρῶτα τὸν ἄντρο, νὰ σοὺ ἐπινοῆ τὴν σιμνότη τῶν γυναικῶν, νὰ σοὺ κατηγορῆ μὲ πόσον πάθος τοῖς παρκαλιμένους, κ' ἀπὶ νὰ σοὺ στείλει ράβδαια, ὁ ταρατορο! Ποῆς βορεῖς μᾶς ἐσοῦδάλισεν αὐτὸ τὸ θουτροβέρελον ἀπ' τὸ Ταϊγάν, καὶ μᾶς τὰρξένεν εἶω ἑτὸ γιλιλὸ τοῦ Φασουλά; Πῶς νὰ τοῦ εῴσωμεν ἕνα καλὸ μᾶθημα· Ἐδῶ γυμνάζεται μιὰ φοθερῆ ἐκείκησι! Ὅ καλλίτερος τρόπος θάρρῶ πῶς εἶναι νὰ τὸν ἀφήσωμε νὰ λῶσῃ ὅλο του τὸ ζοῦμα του μὲ τὴ φωτιὰ τοῦ ἔρωτος. Σούτιχη ποτὶ σου ἑτοῖχα δουλειὰ!

Κυρία Π. Θεὲ μου καὶ Παναγί' μου! αὐτὰ τὰ δῶά γράμματτα εἶναι ἀδελφία διδομα, σὰν δῶα σταλακματῆρας νερῶ. Τὰ δ' ἐκ οὐ-ἀ λ' ἐ, μο ἑτα μὲ ποῦ λένε κ' οἱ Φραντζεῖσι· μόνον τὸ ἐπανόγραμ-μα ἀσφάρι. Διὰ νὰ παρηγορηθῆς ἀνάγνωσαι αὐτὴν τὴν ἀδελ-φίαν τῆς εἰδικῆ σου ἐπιστολῆς. Ἄλλ' ἢ ἰδοῖή σου ὡς προτόκοος ἄς ἦναι ἢ κληρονόμος ὅλου τοῦ πλοῦτου καὶ τῶν τίλων τοῦ πατρὸς τῆς· ἢ ἰδοῖή μου παραιτεῖται ἀπὸ πάντων ἀξίωσιν. Δίωα ἐγγύησιν οὐ ἔχει καμμιὰν ἐκαοστήν ἀπ' αὐτὰ τὰ ράβδισιν, μὲ διὰστῆμα λευκὸν διὰ τὸ ὄνομα τῆς εὐτυχίως ἐρωμένης· αὐτὰ θὰ ἦναι ἀπὸ τὴν δευτέρην ἐκδοσῆν. Προτιμῶ νὰ κουβαλῶ τῆς βαρύτερας καὶ μεγαλί-τερας κάστας ἀπὸ τὸ τελωνεῖον παρὰ νὰ πέρω ἄνορα ἐκεῖνον τὸν βουβαλον. Ἄ, μὲ καθὼς κταντήσημα, εὐκολώτερα εὐρίσκει κανεῖς ἕνα ἡσυγον τράνον ἢ πατεῖνον, παρὰ ἕνα ἡσυγον καὶ συμα-ζήμενον ἄλφισον. Ὅλοι κοπιανίδες καὶ ἐργολάβου, οἱ ἀσυνιῆσθαι.

(ἐκλινοῦσι).

2. ΑΙ ΖΩΗΡΑΙ ΚΟΚΟΝΑΙ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ.

Κ ω μ ω δ ί α (κατά μίμησιν).
(Συνούχεια, ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Κ. Φ α ρ δ ο ὄ λ η. (Ἀναγνώσκα τὴν ἐπιστολήν). Ἐγείε δίκον, ἀδελφὴ, αὐτὰ δὴ τὸ γράμματά εἰσι ἴσ' ἓν ἕνα ζωηρά τούρκικα παπούτσια, ταῖρά με ταῖρα. Φωτιά νὰ τὸν κάψῃ, μὰς μὰς πήρε γιὰ τόσο πρόστουγας;

Κ. Π α ν τ α ζ ῆ. Μὰ τὴν ἀλήθεια, κ' ἐγὼ δὲν ἔξερῶ τί νὰ πῶ ἀρχίζω νὰ υποτιπῶ τὸν ἑαυτό μου καὶ νὰ μαλόνω μὲ τὸν ἑαυτό μου; πῶς ἔμπορῶσε νὰ με προσβάλλῃ τόσον ἀπόκοτα χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ κανένα στραβοπάτημά μου; Κ. Φ. Καλὴ δὲν τὸν ἀρίστη; ἄς πᾶ νὰ προσβάλλῃ καὶ ν' ἀποβάλλῃ ὡς που νὰ βρεθῇ; εἴμαστε πολὺ ἀγκάστει νὰ σκοτιζόμεθα μὲ τὸν λωλὼν τὰ κομιμάτια.

Κ. Π. Δί σου λέγω, κ' ἰμένα δὲ με κόψαι' ἄλλα ταῦτα, ἔρχεται νὰ τοῦ παίξωμε καμμιὰ νόστιμη γιὰ τὰ γελάσωμε;

Κ. Φ. Καλὴ βρωτὴς κ' ἴλα;

Κ. Π. Λοιπὸν νὰ κάμωμε πῶς δεχόμεθα τὸν ἐρωτὰ του, πῶς ἀποκρινόμεθα εἰς τὰ ἀσθήματά του; νὰ τοῦ δώσωμε συνάντησι, β α ν ε β ο ὕ δηλαδὴ, θάρροσι πῶς δὲν ἔξω φροντιστικά;

Κ. Φ. Καὶ ποῖός δὲν τὰ ξέρε τὴν σήμερον ἡμέραν; ὦ; κ' ἐγὼ ἔμαθα καμπόσα λόγια ζέ β ο ὕ ζ α ἱ μ, ζ ο λ ι, σ α ρ μ ἂ ν, καὶ κάμποσα ἄλλα. Τὸ λοιπὸν βαντεθῶ, αἰ δεῖ θέσι; ψυχῇ μου, φάνει μόνον νὰ μὴ μὰς κολλήσωμε καμμιὰ ἢ κακαὶ γλώσσας. Ξέρεσι δὰ τῆς κακαὶ γλώσσας τῆς Σμύρνης.

Κ. Π. Οὐρανὸς καθαρός ἀστρακαὶς δὲ βροδαί. Τὸ λοιπὸν τοῦ δίνωμε βαντεθῶ καὶ υπογέσταις ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν, ὡς που νὰ τὸν κάμωμε ν' ἀφήσῃ τὰ βούγά του ἐνέγυρον ἵς τὴν λουκανίαν ποῦ εἶναι κοινέμενος; κ' ἀπὲ ἐστὶ τέλος ξέρω τί θὰ κάμω.

Κ. Φ. Ὅ, τι θεῖ, καὶ ὅπως ξέριε. Ἄ, κ' ἂν ἔβλεπιν αὐτὸ τὸ γράμμα ὁ ἄνδρας μου! ἠθέλα κάρω τὸν μπελὰ μου εἶναι ἕνας ζουλιάρης, ἕνας ζουλιάρης, ποῦ ὁ θεὸς νὰ σὲ φυλάγῃ.

Κ. Π. Νά τον, ἔρχεται μαζὺ μὲ τὸν ἑαυτό μου; ὁ δικός μου κ' ἀσκοτεῖται ἀπὸ ζουλιάρη, καθὼς ὁ δ' ἐγὼ ἀπὸ ἐρωτας.

Ὅπου θέλω με ἀρίστη καὶ πηγαίνω ὀλομόναχῃ ἢ μὲ ξένων καθελίρωσι στὸν περπατό, στὸ χορὸ, στὸ θέατρο.

Κ. Φ. Καλὸ τυγῃ ποῦ εἶσαι!

Κ. Π. Πάμε μέτα νὰ συμβουλευθῶμε τι μέτρα νὰ λάβωμε (ἔξερχονται).

(Ἐξέρχονται ὁ Κύριος Πανταζῆς καὶ ὁ Κύριος Φαρδούλης, μετὰ τοῦ Φυστέκη καὶ Μίμη, ἀκολουθοῦν τοῦ Ξενοδοχείου).

Φ. Ἐλπίζω δεῖ ἐν εἶν' ἔτσι.

Φ ο σ ε κ η ς. Ἦ ἔλπεις εἶναι μία πλουσία κυρία μὲ τρύπητα παπούτσια. Σοῦ λέγω δεῖ ὁ καπετὰν Γιάννης ἔχει κακοὶ σκοποὶ, μὴ ἀναιεῖ τὰ μέτρα σου νὰ μὴ βρεθῆς κανένα πρῶτ' χωρὶς γυναικῶν.

Φ α ρ δ ο ὄ λ η. Ἄλλ' ἢ γυναικῶ μου, κύριε, δὲν εἶναι νεία.

Φ ο σ ε κ η ς. Δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τοῦτο; ὁ καπετάνιος κάνει τὸν ἐρωτὰ καὶ στῆς νέας καὶ στῆς γραικῶ, στῆς πλουσίας καὶ στῆς φτωγαῖς, στῆς κοκόναις καὶ στῆς φαντέκαϊς. Πολλὰ τὰ ἔτασας. (ἔξερχεται).

Φ α ρ δ ο ὄ λ η ς, Θὰ ζεξάσω τὸ πρῶγμα ὑπομονῇ.

Μίμη ς. Τὸ πρῶγμα εἶναι ἀληθέστατον ἀγαπή τὴ γυναικῶ σου; ἡ ἀρεντιὰ του εἶχε τὴν αὐθάδειαν ν' ἀπαίτησῃ νὰ φέρω τὴν ἐρωτικὴν ἐπιστολήν του εἰς τὴν κυρίαν σας. . . . Μὰ ζέρετε ποῖός εἶμαι Κύριε; εἶμαι ὁ δεκανεὺς ὁ Μίμη, καὶ δὲν χωροστέλω' φορὸ σπαθί, Κύριε, καὶ μ' αὐτὸ τὸ σπαθί μου τρώγω τὸ ψωμά μου; εἶμαι φτωγὸς καὶ περὶφανος; δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ κουβαλῶ βράβια, ἐγὼ. Ἰγυαίεστε. (ἔξερχεται).

Π α ν τ α ζ ῆ ς. Τρομερὸς κατεργάρας πρέπει νὰν' αὐτός ὁ Καπετὰν Γιάννης.

Φ α ρ δ ο ὄ λ η ς. Ἐγὼ θὰ πᾶ νὰ εἴρω αὐτὸν τὸν Καπετὰν Ξεπεσοῦρα.

Π α ν τ α ζ ῆ ς. Καλὴ ἐκεῖνος ὁ ζευξέκος ὁ Μίμη πῶς τὸν λένε, ὀλομὲ σπασμοῦς καὶ μορραμοῦς ἐμίλοιστε. Τὶ ἀνόητο πρῶμα!

Φ α ρ δ ο ὄ λ η ς. Ἄν τὸ πρῶγμα ἔχῃ βᾶσαν βλέπομαν τί ἔχομε νὰ κάμωμε. (Ἐξέρχονται αἱ Κυρίαι Π. καὶ Φ.).

Π α ν τ α ζ ῆ ς. Καλὸς τῆ Μαργαρίτ' μου; τί νέα;

Κ υ ρ ί α Φ. Καλὰ, Γιωργάκη μου. Ἄκου νὰ σοῦ πῶ (τὸν λαμβάνει κατ' ἴδιαν καὶ τῷ ὀμλεῖ).

Κ υ ρ ί α Φ. Τί ἔχεις Φωτιάκη μου; διὰ τί εἶσαι τόσον μελαγχολικός;

Φ α ρ δ ο ὄ λ η ς. Ἐγὼ μελαγχολικός; ὀδίου' τί γυρεύεις ἔδω; πήγαμε ἴστὸ σπιτί' φύγῃ!

Κ υ ρ ί α Φ. Τί εἶν' αὐτὰ τὰ διαβόλια ποῦ σ' ἐκυράσταν; τί μπορεῖ εἶν' αὐτό; — Πάμε, Κυρία Πανταζῆ.

Κυρία Π. Στίσιον κομμάτι. — Θάβηξ στὸ γυῖμα Γιωργάκη μου; (Πρὸς τὴν κυρίαν Φαρδούλην). Νά, δεῖς ἐκεῖ πίσω, ἔρχεται ἡ μαστράκα μου. (Ἐξέρχεται ἡ κυρὸ Ἀσθούρα).

Κ υ ρ ί α Φ. Πίσταί με δεῖ αὐτὴ μοῦρε ἴστὸ νοῦ' αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη διὰ τὴ δουλειὰ μου.

Κ υ ρ ί α Π. Ἄ καλὸς τὴν' εἶναι ἠθέλαμα.

Κ υ ρ ἰ Ἀ Σ β ο Ὑ ρ α. Καλὴν ὄραν νάγετε, καλὰ στε; καλὰ στε;

Κ. Π. Πάμε μέτα. Ἐχομε νὰ σοῦ ποῦμε.

Σ κ η ῖ Β'.

Ξενοδοχεῖον τῆς Κραπιάλης.
(Ἐξέρχονται ὁ Ξεπεσοῦρας καὶ ὁ Φυστέκης).

Ξ ε π ε σ ο Ὑ ρ α ς. Δὲν σοῦ δανεῖξω οὔτε δεκάραν.

Φ ο σ ε κ η ς. Τότε πρέπει νὰ φανασθῶ δεῖ ὁ κόσμος ὀλος εἶναι πύλαρι καὶ τὸν τρώγω μὲ τῆ ὄδο μου φορῶμα. Μὰ γιὰ τί τὰ κάνεις αὐτὰ; ἐστὴν τιμὴ μου σοῦ λέγω, σοῦ ἐπιστρίρω τὸ ποσὸν εἰς ποτὴν πλητέικα ποῦ θὰ κάμωμε.

Ξ ε π ε σ. Οὐδὲ πεντάρα. Ἦμουν ἀρετὰ ἀνόητος νὰ δώσω ἐγγύητ' νὰ δὲν νὰ μὴ σὰς κουβαλήσων ἐτῆ γαῖφ' γιὰ νὰ πάρετε τὸ φρέσκο γιὰ τὰ χρέη σα. Καὶ ὅταν ἡ Μαντῆ Σουπομα-γιτὲ ἔγασε τὸ διαμαντινὸν σκουλαρίει της; τὸ Ζορδὲν, ἐγὼ σὰς ὑπερακρίστηκα, ἔνεια καὶ τὸ Μίμη, λέγοντας δεῖ εἶναι γρατιώτικαι, καὶ τίμα παλληκαρία; κ' ἀνάθεμά με ἂν εἶδετε ποτὲ σα; πόλλωμε. Εἶστε τελακέδες τοῦ λουτροῦ καὶ ὄχι στρατιώτικαι. (ἀκούσθε).

Ξ ε π. Τους ἔρκους ἐγὼ τοὺς πιστεύω.

Ἄ σ β. Είναι με τὴν ἀδειαν το' ἀρεντιάς σας; νὰ σὰς πῶ δυὸ λόγια;

Ξ ε π. Καὶ δῶ γλιᾶδες, ἂ, ἀγαπᾶς ὥραία μου κοπελόουδα, σοῦ χαρίζω καὶ τ' ὀδῶ μου τ' αὐτιά.

Κ υ ρ Ἄ σ β. Καπετάνιε, εὐρίσκειται ἔξω νόημα μὲτὰ Κυρία Φαρδούλη. — Ναι, σὰς παρακαλῶ ἐλάτε πρὸ σιμὰ νὰ μὴ μαῖνάκοῦσων.

Ξ ε π. Πάγει καλά, μὴ φοβάσαι· ἐξακολουθεῖ· λοιπὸν Κυρία Φαρδούλη εἶπες.

Κ υ ρ Ἄ σ β. Ναίκασι, μὰ προσοχὴ νὰ μὴ μᾶς ἀκούσων.

Ξ ε π. Δὲν ἔχεις φρόνον· μὴ σὲ μέλει δι' αὐτό· ἐδῶ μέσα εἶναι ὅλο δικαί μου ἄθροισμα.

Ἄ σ β. Εἶναι ἄνθρωποι δικαί σου; Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς ἔχη γερούς; καὶ νὰ τοὺς κάμη καλοὺς χριστιανούς.

Ξ ε π. Λοιπὸν, εἶπες ἡ Κυρία Φαρδούλη. Τί νέα ἐκ μέρους της;

Κ υ ρ Ἄ σ β. Ἄ, Κύριε! εἶναι γλυκὴ πλάσμα ἡ Κυρία Φαρδούλη. Θεὲ μου, Θεὲ μου, τί νόστιμος, τί γλυκὸς τσελεμαπῆς ποὺ εἶστε κ' ἡ ἀρεντιά σας!

Ξ ε π. Λοιπὸν ἡ Κυρία Φαρδούλη, αἰ; ἡ Κυρία Φαρδούλη, λέγε, λέγε.

Κ υ ρ Ἄ σ β. Νά, ἡ κακομοίρα, ἀνεῖν δὲν βρίσκει· νύχτα μέρα δὲν κοιμάται, κί' ἀναστάνει καὶ κλαίει καὶ ὀύρεται. Ἄγ! ὁ Θεὸς πρὶν νὰ σὰς συγγωρήσῃ, γιὰ τὴ φωτιά ποὺ ἀνάβει εἰς τὴν καρδιά της κακομοίρας. Καλὲ εἶμαι νὰ φριχῶ! δὲν τὸ γυρεῖ ὁ νοῦς μου· αὐτὴ ποὺ ἔδωκε τὰ παπούτσια σὲ τόσο κονσόλι, κομταντάντιοι, ἀμυράλοιοι, καὶ σὲ τόσο μιλόροιο!

Ξ ε π. Λοιπὸν Ἐρηθθαῖνά μου, μ' ἀγαπᾶ.

Ἄ σ β. Ναι, δά; δὲν καταλαβαίνετε τὰ ροματικά; ἔλαθε τὸ γραφὴ σας, καὶ σὰς μιτᾶ πῶ; ὁ μπαπούλας της ἔγιναι ἀπ' τὸ σπῆτι ἀνάμεσα στὴς δέκα καὶ ἑντεκα.

Ξ π. Ἀνάμεσα δέκα κ' ἑνδεκα, αἰ;

Ἄ σ β. Ναίκασι! τίτε μπορεῖτε νὰ κοπιᾶσετε, λέγει, γιὰ τί ὁ Κυρ Φαρδούλης ὁ ἄντρος της θὰ λείπῃ ὡς τὸ θράβου. Ἡ κακομοίρα, ἡ βασανισμένη! κακαῖς μέρας περᾶ μὲ τὸ στοιγυτὸ μὲ τὴν ἀρκοῦδα ἐκείνην· τὴν τσιτσιτζίει, τὴν σταυρῶνει ὅλη μέρα. Κρίμα· ἐπὶ καίμην τὸ κορίτσι· ποὺ θὰ πάγῃ τὴ ζωὴ της καὶ τὰ νεῖμα της μ' ἐκείνον τὸ θουρβούλλα. Μὰ δὲν ἔχει ὁ κόσμος ἄλλο σὺν αὐτόν· ἐστὶ ζούλια. Φαρμακὶ μοναχὸ εἶναι ἡ ζούλια του.

Ξ π. Ἀπ' τὴς δέκα ὡς τὴς ἑνδεκα· πάγει καλά· εἰς τὴν κυριαν σου πολλὰ προσυνηματὰ ἐκ μέρους μου, καὶ εἰς θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ τὴν ἐπισκερῶ αὐτὴν τὴν ὥραν.

Κ υ ρ Ἄ σ β ο ὄ ρ α. Ἐγὼ κ' ἄλλο νὰ σὰς πῶ. Ἡ κοκκίνα Πανταζήθνα εἶναι μὲτὰ κυρὰ πολλὸ σημαὶ καὶ φρόνημα· πρῶ καὶ θράβου δὲν λεί· εἰ ἀπὸ τὴν προσευχὴ της καὶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν της, καὶ οὔτε σὲ θέατρο, οὔτε ἔτσιτο Καπετὰν Παύλου, οὔτε ἐ τὸ Ζαρτίν, οὔτε ἐ τὸ σιερῆδρομο παγνήνη· ὁ ἦλος δὲν τὴν χέπαι· καὶ μ' ὅλα ταῦτα τὴν ἔχετε κί' αὐτὴν ἐρωτοκουπημένην. Ἀγείε ὁμως, ἐστὶ πρὸς τὸ παρὶν δὲν μπορεῖ νὰ σὰς δῇ γιὰ τί ὁ ἄντρος της δὲν λείπει ποτὲ ἀπ' τὸ σπῆτι· ἐπιτῆζει ὁμως; ἐστὶ θάβουλον καλλίτερον καροῖ. Μὰ γιὰ ὄνομα καπετάνιε μου, μάγερα ταῖς κάνετε καὶ λωλάωνται ἔτσι γιὰ τὴν ἀρεντιά σας;

(ἀκολουθεῖ).

3. ΑΙ ΖΩΗΡΑΙ ΚΟΚΟΝΑΙ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ.

Κ ω μ ο δία (κατὰ μίμησιν).

(Συνήχεια, ἴδι προηγούμενον ἀριθμὸν).

Φ υ σέ κ η ς. Μὰ πέ μου σὲ παρακαλῶ, δὲν ἔλαδες καὶ σὺ τὸ μερκόκο· δὲ σουδάκα δυὸ μετζίτζια;

Ξ ε π ε σ ο ὄ ρ α ς. Καὶ πολὺ ἦταν δυὸ μετζίτζια; ἔπρεπε λοιπὸν ἀνόντε νὰ κολάσω τὴν φυγήν μου χάριτικα; Ἐπρωτάσω μὲ πῆλον, καὶ μὴ τρέιξει σὰν σκόλος ἀπ' ὅπισθ μου ὅπου πᾶνω· φόνε ἄθινε, ποὺ δὲν ἠβέλησες νὰ φέρῃς μίαν ἐπιστολήν μου. Σὺ εἶσαι κρεμάλα, ποὺ θὰ φυλάτῃς λόγους τιμῆς, κα θὲ μὲ πῆχρότερε μὲ πρώτην εὐκρίνην· Ἄσ' οὐ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος μ' ἔλην τὴν τιμιότητά μου μεταχαρίζομαι ὑπεκφυγῆς καὶ πανουργίας καὶ ὀδῶν· κάμνω τὸν κωφὸν πρὸς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς μου, καὶ οἰκονομῶ τὸ τῆς τιμῆς ζήτημα ὅπως ἤμπορῶ, καὶ σὺ ἄθιλε κουρλιεζή, σκούπα τῆς ταβήρας, ποὺ κάθε σου λέξι; εἶναι πλαστικήμα που κάνει ἕνα ὄχημον· ν' ἀνατριχίση θέλεις νὰ μοῦ πωλῆξῃς λόγους τιμῆς; δὲν θέλεις νὰ φέρῃς ἕνα γράμμα μου, αἰ; εὐγε σου.

Φ υ σέ κ η ς. Αἰ, ζήμαρον, πρῶ, τί ἄλλο θέλεις; (καθ' ἑαυτὸν— Ἀνάθεμά σε ψευδοκαπετάνιε).

Ἐ π ε ἀ ν η ς. (ἕτερος ἀκούσων). τὸ Καπετὰν Γιάννη εἰσερχόμενος) Καπετάνιε, ἤθε μὲτὰ γυναικῆ καὶ σὰς ζητᾶ.

Ξ ε π ε σ Ἄ· Ἐθρ. (εἰσερχεται ἡ Κυρ Ἄσθούρα).

Κ Ἄ σ θ ο ὄ ρ α. Καλὴ μέρα τῆς ἀρεντιάσεως.

Ξ ε π ε σ. Καλῶς τὴν κυρὰ . . .

Κ υ ρ Ἄ σ β. Μὲ συμπάθειο δὲν εἶμαι κυρὰ.

Ξ ε π. Λοιπὸν καλὴ κοπέλλα.

Κ υ ρ Ἄ σ θ ο ὄ ρ α. Μάλιστα Κύριε, εἶμαι κοπέλλα, κί' ἀπ' τῆς ποτὴ καλλίς κοπέλλας· τῆς Σμύρνης· κἄνω ὄρκον.

κόμματα πού ἔχεις τόσον καλὴ ἑλληνική. Ἄς πᾶν νὰ λέγῃ ὁ κόσμος πῶς εἶσαι ἄγοντροκοιμένος ἀπ' οὐ εἶσαι τόσον ἐλευστικός τί μαῖς μέλει;

Β α ρ δ ἔ λ λ η ς. (ἔτερος ἀκόλουθος τοῦ Καπετὰν Γρανῆν) Καπετάνιος ἓνας κάποιος Κύριος Βράικας ἔλθε κάτω θέλει νὰ σὰς δῆ διὰ νὰ λάβῃ τὴν γνωριμιά σου· Σὰς ἔστειλε κ' ἓνα βασιλεῖλι Βουροβαλιό κρασι.

Ξ ε π. Βράικας εἶπες ὅτι ὀνομάζεται;

Β α ρ δ ἔ λ λ η ς. Μάλιστα καπετάνις μου.

Ξ ε π. Ποιητικὸν ὄνομα· πᾶς νὰ κοπιᾷσῃ. (ἔξέρχεται ὁ Βασιλεῖλις).

Ξ ε π. Τίτοιικας Βράικας νὰ μαῖς ἐνυγιάναμε καθὲ μέρα δὲν ἔβλαπτε καθόλου.—Αἱ Κυρίαί Πανατζή καὶ Κυρία Φαρδούλη, καλὰ σὰς ἔγω· ἀψόλογα. Ἐμπρός παιδί μου Καπετὰν Γρανῆν, ἔμπρός!

(Ἐπιστρέφει ὁ Βασιλεῖλις εἰσάγων τὸν Κύριον Φαρδούλην μετρημισμένον καὶ ψενδόνυμον).

Φ α ρ δ. Καλὴ μέρα τῆς εὐγενείας σας.

Ξ ε π. Καλῆσας ἡμέρα, Κύριε, ἀγαπᾶτε νὰ μοῦ πῆτε τίποτε;

Φ α ρ δ ο ὔ λ η ς. Συγχωρησάτε με διδοί σὰς παρουσιάζομαι εἶσι χωρὶς καμμιὰ σύστασι.

Ξ ε π. (ἔπιπτον τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ βασιλεῖλιος τοῦ ὁποῖον φέρουσι.) Καλῶς ὤρισται, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος. Ἀγαπᾶτε νὰ μ' ἐπιλήσσετε διὰ καμμιάν ὑπόθεσιν; Τραβήθου μὰ στιγμὴ Βασιλεῖλις! (ὁ Β. ἐξέρχεται).

Φ α ρ δ. Κύριε, βέβαιετα ἓνας ἄνθρωπον πού ἔχει ἐξουδεμμένα πολλὰ χρήματα· τὸ ὄνομά μου εἶναι Βράικας.

Ξ ε π. Ἀγαπᾶται μὲ Κύριε Βράικα, ἐπιθυμῶ νὰ σχετισθῶμεν καλὰ καλὰ.

Φ α ρ δ. Εὐγενέστατε Καπετὰν Γρανῆν, πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ λάβω τὴν γνωριμίαν καὶ φιλιαν σας· ὄχι διὰ νὰ σὰς δώσω κανένα βῆρος, ἐπειθὶ θὰ μάθετε ὅτι ἔγω τοὺς τρόπους οὐκ ἐν ὑποχρεώσῳ ἔνα φίλον περισσότερο ἀπὸ τὴν εὐγενείαν σας· καὶ τοῦτο μοῖ ἐπὶν ἀρετὰ καλὸν εἰσιτέραν διὰ νὰ σὰς παρουσιασθῶ χωρὶς ἄλλην σύστασιν· διδοί ἤξευρατε ὅτι ὅπου ὁ χρυσὸς κρούει, ἡ θύρα ἀνοίγεται μὴν της, καὶ τὰ κενάκια της πέτρων καὶ σὺ προσκοινῶν. (ἀκούοις).

4. ΑΙ ΖΩΗΡΑΙ ΚΟΚΟΝΑΙ ΤΗΣ ΣΥΜΡΗΝΗΣ.

Κ ω μ φ δ ι α (κατὰ μίμησιν).

(Σύνχημα, ἴδε προηγούμενον ἀρμυρῶν).

Ξ ε π. Ὅχι, σὲ βεβαιῶν, ὄχι· ἄλλιας μαγαίεσ δὲν ἔγω παρὰ τὰ καλὰ προσηρήματα καὶ τὰς ἀρεταῖς μου. Ἀλλὰ πέμψου σὲ παρακαλῶ ἓνα πράγμα καὶ ἡ Κυρία Πανατζή καὶ ἡ Κυρία Φαρδούλη ἐξεμμετρήθησαν τὸ αἰθερμά των ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην.

Κ ὁ ρ. Ἀσθούρα. Νόστιμο διὰ θὰ ἦτο αὐτό! δὲν εἶναι τόσον κουταῖς· ἀλλὰ σὰς ζητεῖ ἡ Κυρία Πανατζή μίαν γάρην· ἀν καὶ θὰ σὰς κάμῃ κόπον· νὰ τῆς δώσεται αὐτὸ τὸ παλληκαράκι (δεικνύουσα τὸν Ρεπαπάνην) ἐπειθὶ τις καὶ ἀρεσίε πολλὸ τοῦ ἀνδρός της. Καὶ σὰς βεβαιῶν, ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ Κύρ Πανατζής εἶναι χρυσὸς ἄνθρωπος, εἶναι χρυσὸς ἀνθρώπος, εἶναι ἓνα κομμάτι μάλαμα. Δεῖξάτε μου μὴ γυναῖκα πού νὰ περιῶ καλλίτερη ζῆσι ἀπ' τὴν Κυρία Πανατζή. Σαπλωμένη ἀπ' τὸ πρωτὸ ὡς τὸ βράδι ἀπάνω τὸ σοφᾶ, ἄλλο δὲν κάνει παρὰ νὰ τρώγῃ, νὰ πίνῃ, νὰ προστάζει, νὰ παραγγέλλῃ ὅτι ἀγαπᾶ ἡ φυσιολογία της, καὶ νὰ διαβάξῃ παρμυθία, πῶς τὰ λίτε σεῖς εἰ διαβασμένοι; α ἄ, ναί, μεμυστορήματα, ἀν δὲν τὴν εἶδα νὰ μέρθῃ ποτέ. Καὶ εἶναι μιά γαλαντόμα, μὴ ἀγία φυγὴ πού δλο φυγικά κάνει. Πῶς ἀγαποῦνται εἰ γαλαντόμοι ἄνθρωποι! νάταν ὄλοι γαλαντόμοι! Πρέπει ὅμως χωρὶς ἄλλο νὰ τῆς στελεεται τὸ κοπέλι σας. Καταλάβετε εἰς τί θὰ σὰς χρησιμοποιῶν.

Ξ ε π. Εἶμαι πρόθυμος εἰς τὰς προσταγὰς της, ἄς γείνη αὐτὴ ἡ θυσία.

Κ ὁ ρ. Ἀσθ. Χωρὶς ἄλλο· εἶναι ἀνάγκη.

Ξ ε π. Φέρε τὰ ταπεινὰ σεβάσματα μου εἰς τὰς δύο ὠραίας κυρίας, καὶ ἰδοὺ πρὸς τὸ παρὸν αὐτὰ τὰ χρήματα· ἔνοεταί ὅτι θὰ σὰς εἶμαι χρεώστης διὰ πολὺ περισσότερα.— Ρεπάνη πύγαν: μ' αὐτὴν τὴν καλὴν κυρίαν.

Ἀσθ. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς πολυχρονίσῃ ἀφέντη μου, καὶ νὰ σὰς τὰ πληθύνῃ.— Πᾶμε, Ρεπάνη μου, τί ὠρατὸ Ρεπανάκι! Φ ὁ σ. (Ὅστις μακρόθεν ἤρκατο καὶ ἔβλεπε πλάγιως) Ἡ θὰ κρυψέω αὐτὸ τὸ παλληκαράκι μὲ βιτάλιτο, ἢ θὰ τὸ βουλήσω ἄ, τὴν ἐρωτομετρίαν!

Ξ ε π. (ἔξέρχεται κατόπιν αὐτῶν). Πρὸς ἐκείτον λατῶν καλὰ τὰ καταφέρεις, Γεροζεπετούρα μου, παιδί μου. Ἐμπρός, ἔμπρός! Ἄς ὠρληθῶμεν ἀπ' τὰ γράματά μας, περισσότερο ἀπὸ τὰ νιάτα μας. Σὲ τρώνε κακόμοις, αὐταῖς ἡ γυναῖκες μὲ τὰ φλογερὰ βλέμματά των. Ἡτο λατῶν γραμμένον, ἀπ' οὐ εἰδόμενος τὸ καλλίτερο μέρος τῆς ζωῆς σου, νὰ ἀμαζῆς τώρα, καὶ νὰ θρηνεῖς! Σὲ εἰς χερτῶν ἀγαπητῆ μου φίλε, γερο-

5. ΑΙ ΖΩΗΡΑΙ ΚΟΚΟΝΑΙ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ.

Κ ω μ ῶ δ ῖ α (κατὰ μίμησιν).
(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Ξ ε π ε σ. Ω διάολε, ἀπὸ δὲν τὸ ἔξερομε ; ὁ χρυσὸς εἶναι λαμπρὸν στρατιωτικῆς ἰσχυρὸν τηλεβόλον· ὅπου κτυπᾷ κάνει ρῆγμα εἰς τὸ τεῖχος.

Φ α ρ δ. Βέβαια (ἀνοίγει τὸν μανδύαν του) καὶ ἔγω εἶδὼ ἕνα σακούι γεμάτο λίρας, τὸ ὅποιον μ' ἐνοχλεῖ μὲ τὸ ἔαρὸς του· μ' ἐκούρασε πολὺ τὸ χέρι μου. Ἄν ἤμπορούσατε νὰ μὲ βοηθήσητε νὰ τὰ σπρώξω Σωρ-Καπετάνιε ἢ ἂν ἀγαπάτε νὰ τὰ πάρετε καὶ νὰ μοῦ τὰ φυλάξωτε.

Ξ ε π ε σ. Αἱ ; πῶς . . . πῶς εἶπατε ; μὲ τί δικαίωμα θὰ ἀξιώθῃ νὰ γείνω ταμιὰς σας ;

Φ α ρ δ. Θὰ τὸ μίθετε, ἂν λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ μ' ἀκούσατε.

Ξ ε π. Λέγετε ἀγαπητὴ μου Κύριε Βράκα· θὰ ἦμαι αὐτοχρῆς νὰ σὰς ὑπηρετήσω καὶ νὰ σὰς· ἔξαλαφρώσω.

Φ α ρ δ. Λοιπὸν σὰς λέγω ἐν συντομίᾳ, ὅτι ἀκούω πανταχόθεν, Κύριε, ὅτι εἶσθε ἄνθρωπος νοήμων, καὶ σὰς ἐγνώριζον πρὸ πολλοῦ ἂν καὶ ἐγὼ δὲν εἶχα λάβει ποτὲ ἀνάμνησιν τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ σὰς γινώσκω. Ἐκεῖνὸ τὸ ὅποιον μέλλω νὰ σὰς ἀπακαλύψω μὲ ἀναγκάζει νὰ σὰς ἐθέσω ὅλας τὰς ἀτελείας μου, ἀλλ' ἀγαπητὴ μου Καπετὰν Γράνην, ἀπ' οὐ βόρην ἐν βλάβῃ καὶ τῆς ἀδυναμίας μου, ὅταν σὰς φανερώσω αὐτάς, στρέψατε τὸν ἔσωρον ὑψηλὸν ἐπὶ τὸν κατάλογον τῶν ἰδίων σας, καὶ τότε ἴσως εὐκολώτερά μὲ δικαιολογήσατε. Κανεὶς δὲν γινώσκει καλλίτερα ἀπὸ λόγου σας πόσον τὰ ἀμαρτήματα τοῦ ἑαυτοῦ μου εἶδους εἶναι εἰκόλα.

Ξ ε π. Πάγει καλά, ἐξοκολουθεῖτε.

Φ α ρ δ. Μία κυρία κατοικοῖ εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός της εἶναι Φ α ρ δ ο ὕ λ η ς.

Ξ ε π. Μάλιστα.

Φ α ρ δ. Δὲν τὴν ἠγάπησα πολὺν καιρὸν, ἀλλ' ἐγὼ ἔξωρω τὴν ποσὰ ἐξώδουσα δι' αὐτήν. Τὴν ἠκολούθησα παντοῦ, εὐκαιρίαν δὲν ἔχασα, τῆ ἔστειλα πλούσια δώρα, εὐωοδόκησα τοὺς ὑπηρετάς καὶ ἴδιους τοὺς περὶ αὐτήν, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ τὴν καταβόλιξα τόσον ἐπιμώμως ὅσον ὁ ἔρωας καταβόλιξε ἐμὲ, ἀλλ' ἐστάθην ἀδύνατον νὰ πευθῆ νὰ κλεινὴ εἰς τὸν ἐρωτὰ μου. Πᾶν, ὅ, τι ἤθελον νὰ κερδίσω ἀπ' αὐτὴν εἶναι τὸ μίθημα τὸ ὅποιον μοὶ ἔδωκε. καὶ διὰ τὸ ὅποιον ἐπιλήρωσα τόσον ἀκριβᾶ.

Ξ ε π. Τοῦλάχιστον οὐδ' ὑποσχίσεαι δὲν σὰς εἶδε ποτὲ ;

Φ α ρ δ. Οὐδέμιαν.

Ξ ε π. Τὴν παρακάλεισάτε δι' αὐτό ;

Φ α ρ δ. Ὅχι.

Ξ ε π ε σ. Ω διάολε, λοιπὸν τί εἶδους ἔρωτας ἦσαν αὐτοί ;

Φ α ρ δ. Ἡμοῖαίε μὲ ἄνθρωπον ὅστις κίττις ἔπαυον εἰς τὸ οὐνόπεδον ἐνὸς ἄλλου. Οὕτω λοιπὸν ἐπεσθὲ ἕκαστα λάθος εἰς τὸ ἀκόπεδον, ἔχασα καὶ τὸ κτήριον καὶ τὰ χροῦμά μου.

Ξ ε π ε σ. Ἄλλα, πρὸς τί μὲ ἔξεμας πληρεσθεὶς ὅλα αὐτά ;

Φ α ρ δ. Ὅταν σὰς τὰ πῶ ὅλα θὰ μίθετε, Καπετάνιε

Κατὰ τὰν ἀβόλεμα, αὐτὴ ἡ ἀρετὴ της, ποῦ εἶναι τόσον ἄσπληρὰ καὶ ἀγρία πρὸς ἐμὲ, ἐφάνη ἡμερωτέρα πρὸς ἄλλους καὶ τόσον παραδόχη ἡ ὠραία κυρία εἰς τὸ ὠραῖον αἰσθημὸν της ὥστε αἰ κοκαῖς γλώσσαις τοῦ κόσμου εἶναι ἤδη εἰς ἐνεργίαν περὶ τῆς διαγωγῆς της. Ἰδοὺ λοιπὸν Καπετὰν Γράνην, ἡ δόξα τοῦ σκοποῦ μου· εἶσατε ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, γνωστὸς διὰ τὸς εὐγενεῖς τρόπους, τὰς ὑψηλὰς σχέσεις καὶ τὰ πολεμικὰ κατορθώματά σας.

Ξ ε π. Ἄ, Κύριε !

Φ α ρ δ. Πιστεύσατέ με· καὶ τὸ γνωρίζετε δι'. Ἰδοὺ χροῦμα· τα· ἀπανήσατε, ἀπανήσατέ τε· ἀπανήσατε καὶ περισσοτέρα· ἀπανήσατε πᾶν ὅ, τι ἔχω, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὲ βοηθήσητε εἰς τὸ νὰ κληθῶ τὴν ἀκαμπτὸν σταθερότητα της Κυρίας Φαρδούλης. Κόμειτε χρῆσιν τῆς κατακτικῆς τέχνης σας, ἀναγκάσατε τὴν νὰ παραδοθῆ. Ἐὰν ὑπάρχῃ ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον δυνάμενος νὰ τὴν κινήσῃ εἶσατε ἡμεῖς.

Ξ ε π. Καὶ ἂν ἐγὼ Κυριεῦσα ἐκινήσῃ τὴν ὅποιαν σὺ ἀγαπᾷτε τοῦτο θὰ σὰς θεραπεύσῃ ; περιέργων ἱατρῶν !

Φ α ρ δ. Ἐνοήσατε, παρακαλῶ, τὸν σκοπὸν μου. Ἦ σεμνότερος ἐκείνη καμπερόνι καὶ καυχᾷται τόσον διὰ τὴν ἀσπληρότητα τῶν ἠθῶν της, τόσον ὥστε ἐγὼ ὁ εὐθὺς τρέμω νὰ τὴν χαίρεταις καὶ· ἂν ὅμως παρουσιασθῇ ἐνώπιόν της μετὰ τὸν θρησκῶν σας, ἔχω ἀποδείξεις τῆς ταπεινώσεώς της, δύναιμι νὰ θρημαβεύσω καὶ ἐγὼ, νομίζω ;

Ξ ε π. Ἄ, ἐκατάλαβε, Κύριε Βράκα· ἐπατρήσατέ μοι ὅμως νὰ βάλω ἐγὼ πρῶτος τὴν χεῖρα εἰς τὸ βάλαντιόν σας, καὶ ἐπειτα βιάλατε καὶ ὅμως τὴν ἰδίαν σας εἰς τὸ ἴδιόν μου· ἐπιτρέψατέ μοι σὺν ραπτοῦ νὰ μεταχειρισθῶ τὰ χροῦμάτά σας. Τὸ κερσευθεὶν φροῦρον νὰ σὰς παραδώσω· ἕξιμα ἄνθρωπος τιμῆ· καὶ θὰ φυλάξω τὸν λόγον μου.

Φ α ρ δ. Πόσον εἶσατε καλὸς, καπετάνιε μου !

Ξ ε π. Κύριε Βράκα, θὰ τὴν λάβετε σὰς λίλω· δική σας εἶσται.

Φ α ρ δ. Μὴ σὰς μέλη διὰ χροῦματά, Καπετὰν Γράνην, ἐγὼ εἶδὼ εἶμαι.

Ξ ε π. Καὶ σὰς μὲ σὰς μέλη διὰ τὴν Κυρίαν Φαρδούλην, τὴν ἔχετε, Νομίζω ὅτι ἔμπορὸν νὰ σὰς πῶ τὸ μυστικόν μου, θὰ λάβω μίαν μυστικὴν συνάκτησιν μὲ αὐτὴν κατ' αἰτησίαν της· Ἦ βοηθὸς ἡ μετριά της ἐξήρχετο καθ' ἣν σημερινὴν ἐισήργεσθε. Μείνετε ἤσυχοι, θὰ ἦμαι εἰς τὴν οἰκίαν της μεταδὸς δέκα καὶ ἑδοκα. Ὁ καταρμαμένος ὁ βρωκόλιλας ὁ ἄνθρωπος της θὰ λείπη· Ἐλα νὰ μὲ βοηθῆ τὸ βραδὸν καὶ θὰ μάθης πῶς τὰ καταφέρω.

Φ α ρ δ. Τί εὐτυχία δι' ἐμὲ ὅτι σὰς ἐγνώρισα ! Γνωρίζετε τὸν ἄνδρα της ;

Ξ ε π. Νὰ χολῆ ὁ γάδρος· τί μὰς μέλει δι' αὐτόν ;— Ἄλλ' ὄχι, ἔγω ἀδικῶ νὰ τὸν ὀνομάζω γάδρος, διότι ἀκούω πῶς εἶναι φορτωμένος φλουρί Ὀλλανδικῶ. Γι' αὐτὸ δὲ καὶ ἡ κοκὸν καμπερόνι καὶ φαίνεται ὑψηλότερα κατὰ τὸ ἀνάστημα παρ' ὅτι εἶναι. Μόσον τὰ χροῦμα ὀμορφανίον της κοκόνας ! Αἶχι ἂν γῶτω καμμιῖ μέρτα τὰ χέρι μου μετ' τὴν κάσσα τοῦ Κύρ Φαρδούλην τοῦ τσεφουῦ ἐκείνου· ἐκεῖ δὲ εἶναι ἡ γῆ της ἐπαγγελίας μου, ἡ Γῆ χρακὰν, ἡ Ἀδύρακὰν καὶ Καλοφρονία μου, τὸ χρυσοῦν ὄνειρόν μου.

(Ἀπολύει.)

6. ΑΙ ΖΩΗΡΑΙ ΚΟΚΟΝΑΙ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ.

Κ ω μ ω δ ί α (κατὰ μίμησιν).
(Συνέχεια, ἴδι προηγουμένον ἀριθμὸν).

Φ. Καλὸν θὰ ἦτο νὰ μάριτε τὸν ἄνδρα της, ὥστε νὰ τὸν ἀπορεύετε ὅταν τὸν ἀπαντάται.

Ξ π ε σ. — Ἐκατόφυλαξίς 'στὴν πρόμη μου' ἐγὼ τὸν σκῶν ἔν τὸν ἀπαντίσω' εἶναι ἕνας ἄνηθος ὁ Κύρ Φ. καί 'σὺς ὑπόσχημαί νὰ στολίσω τὴν πλάκα τοῦ τάρου του καί μ' ἐν ἄλλο ἐπίθετον.

(Ἐβόρχειται ὁ Ξεπεσοῦρας.)

Φ. Παραλυμένον ζῶον, κικουόργε, τόρας! δὲν ἔλεπω τὴν ὄραν' θὰ σκῶσω ἀπὸ ἀνυπομονησίαν. Ἀς πᾶ νὰ λένε οὗι ἡ ζη-
λουτία εἶναι πρῶγμα παράλογον. Ἡ σύζυγός μου τὸν ἐνθα-
ρίβει, ἡ ὄρα προσωυρήσιθ' εἶναι συνεννοημένον. Σύζυγος ἡ-
πατηνός! ὦ φρέκα, ὦ φῆθ! ὁ Σατανᾶς δὲν ἔχει φρικωδέ-
στηνον νοημα. Προτιμῶ νὰ μὲ λέγουν ληστήν, δολοφόνον ἢ
οὗι ὀφειτο ἄλλο εἶδος ἐγκληματικῶν ἢ ἐμπαιψιμένον σύζυγον!
Βίξ τὰς δέκα! πάμε, ἡμπερὸς, κἀλλόν προ τῶρων ὄραν' παρὰ
μετὰ ἐν λεπτῶν. Ἄ, κικουόργε!

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

Σ κ η ν ἠ Ἀ΄. (ὁδὸς ἐν Σμύρῃ)

Ἡ Κυρία Π. — Ἐμπερὸς, κατεργάρη μου, ἦσο συνειδη-
μένος ν' ἀκολουθήσῃ τ' ἀρνητικὸ σου, ἀλλὰ τόρα μου γένηναι
ὀδηγός. Τί προτιμῶς νὰ ἦται ὀδηγός μου, ἢ νὰ βλέπῃς τῆς
στέρας τοῦ τυλελεπιῆ σου;

Ρ ε π ἄ ν η ς. Προτιμῶ νὰ δουλεύω τὴν εὐγενεῖάν σας σὰν
ἄθρωπος, παρὰ ἐκείνον σὰν σκύλος.

Κυρία Π. — Ἄ! κὼλακα, βλέπω δὲ εἶσαι καμωμένος διὰ
νὰ ἦσαι αὐλιχός.

(Παρουσιάζεται ὁ Κύριος Φ.)

Κύριος Φ. — Κάνειν εὐτύχημα θὰ μ' ἔλθῃ πού σὺς ἀπαν-
τῶ ἔδω. Ποῦ πηγαίνετε, ἀν ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἐρωτήσω;

Κυρία Π. — Χωρὶς πολλὰ προοίμια καί προζύμια,
πηγαίνω εἰς τὸ ἀρχοντικὸ σας' ἡ Κυρία εἶναι ' ὁ σπῆτι;

Φ α ρ δ ο ὕ λ η ς. — Ναί, ἐκεῖ εἶναι' καί τόσον βεβούνηται,
τόσον στενοχωρεῖται, ὥστε τῆς ἐρχεται νὰ πῆσῃ νὰ πηγῆ
δίδοι εἶναι μόνη' — θθεν ὑπόθετος θὲ ἀν ἀπειθῆσκαμεν αἱ
σύζυγοί μας ἤθελον ζανουπανουθεῖθ'.

Κυρία Π. — Ἡθέλωμεν πάρι ἀπὸ δύο ἄνδρας, ἔ; ε βίβηκος.

Φ α ρ δ ο ὕ λ η ς. — (Διεικνύων τὸν ὑπερήτην) Ποῦ μοῦ τὸ
ἐφηνόσατε αὐτὸ τὸ νόστιμο καλληκράμα;

Κυρία Π. — Ἦνας καπετάνος, Κύριε, ἕνας μεγάλος
τον ἐγάριστεν εἰς τὸν Κύριον Π. — τί ἐγαυμάειν πού εἶμαι!
δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ τὸνάμα τοῦ, δὲν μωρῆται ρῆν ἐνθὺ-
μας. — Παιδί, πῶς τὴν ἔλενε τὸν πρώτο σου ἀρνήτην;

Ρ ε π ἄ ν η ς. — Καπετὰν Γρίανη Ξεπεσοῦρας.

Φ α ρ δ ο ὕ λ η ς. — Καπετὰν Γρίανη Ξεπεσοῦρα!

Κυρία Π. — Αὐτὸς εἶναι' ἔγενεν ἄρκος φίλος; τοῦ συζύγου
μου. (Διεικνύει ἡ κυρία σας εἶναι στὸ σπῆτι);

Κύριος Φ. Καθὸς σὺς εἶπα.

Κυρία Π. Λοιπὸν μὲ τὴν ἀδειάν σας, εἰμαι ἀνυπόμοτος
νὰ τὴν ἀναμίσω, πολλὰ τὰ ἔτη σας. (Ἐβόρχειται μετὰ τοῦ Ρ.
Φ. Ἐχει ἄρα τὸ νοῦ τοῦ 'ς τὸ κεφάλι τοῦ ὁ Κύριος Π.: Ὁ
Ξεπεσοῦρας πάγει 'στὸ σπῆτι μου' τὸ πρῶγμα εἶναι τόσον βέ-
βαιον ὅταν ἐγὼ εἶμαι ἐγὼ. Πῆμα νὰ δοῦμαι τί ἔρχεται.
Σ κ η ν ἠ Β΄.

(Ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου Φαρδούλη)

Κυρία Φ. Κυρία Π. Ρεπάνης, καί ὑπερήται.

Κυρία Φ. — Γρίανη, Κωστή, ἔλατε.

Κυρία Π. — Γρήγορα, γρήγορα, τὸ μεγάλο κορίν.

Κυρία Φ. — Νάτο... (κράζει) Κωστή! πόσον ἀργεῖ ὁ
εὐλογημένος!

Κυρία Α. Π. — Πάρεται' ἐσεῖς ἀπ' ἔδω.

Κυρία Φ. (Ἐνθουσιάζεται καλὰ ἐκείνο που σὺς εἶπα,
Γρίανη καί Κόστα). Μείνετε 'τὸν καρνεὶ πού εἶν' ἔδω κοντά,
κ' εὐθὺς πού ἀκούσετε τὸ σκῆματὸν νὰ προσβιάτε.

Κυρία Π. — Νῆχεται τὸ θ' ἀκούσετε τρέψετε.

Φ. Πηγαίνετε κ' εὐθὺς πού θ' ἀκούσετε τρέψετε.

(Ἐβόρχειται ὁ ὑπερήται).

(Ἐισέρχεται ὁ Ρεπάνης).

Κυρία Π. Αἱ, τί νέα, μικροὶ μου κατάνομοι;

Ρ ε π. — Ὁ ἀρνήτης μου ὁ Καπετὰν Γρίανης εἶναι εἰς τὸ
πορτί. Κυρία Φ. ἐπιδομαί νὰ λάθῃ τὴν τιμὴ τῆς συντροφιᾶς.

Κυρία Π. Ἄκουσε, μικροὶ μου κατεργάρη, δὲν ὑπεσπῆθης
νὰ μᾶς εἶσαι πιστός;

Ρ ε π. Μάλιστα, Κυρία, νὰ σχωρεθῆ ὁ πατέρας μου.

Κυρία Π. Εἶσαι φρόνιμος παιδί, θὰ σοῦ κῆμα μὴ ρο-
ροσιά. Ἀς πᾶ νὰ κροθῶ. (Κροῖσεται)

Κυρία Α. Φ. Σὺ πήγαμε 'στὸν ἀρνήτη σου (Ἐβόρχειται ὁ
Ρεπάνης) καί πῆ πάς εἶμαι μόνη. Φίλη μου Κυρία Π. ἐν-
θυμήσου καλὰ τὸ μέρος πού ἔχεις νὰ παίξῃς.

Κυρία Α. Π. Μη σὲ μέλη' ἀν δὲν ἐπιτύχω σπυράξί με,
εὔτισε με.

7. ΑΙ ΖΩΗΡΑΙ ΚΟΚΟΝΑΙ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ.

Κ ω μ ῶ ρ ῖ α (κατὰ μίμησιν).

Κ υ ρ ῖ α Φ. Ἄς τὸν μάθωμεν νὰ διακρίνω τὰ ἀγὰν περιστερία, ἀπὸ τῆς ζεφυραίας καρακιζίας.

Ξ ε π ε σ. (Ἐπιγράφεται προσφώνων τὴν χεῖρα). Ὁ ἀγγελεῖον τῶν οὐρανῶν, θεὰ τοῦ κίλλου, δίνωκα νὰ ἤμακ τὸσον εὐτυχίᾳ! Ἄς ἀποθάνω πλέον, νῦν ἀπολούς τὸν δούλόν σου διέσποτα ἔβηλας εἰς τὸ τέρας τῶν πτόων καὶ τῆς φιλοδοξίας μου. Ὁ τραυνογυμῶμενον ἐτάρατον τῆς ἄρας!

Κ υ ρ ῖ α Φ. Ὁ φίλτατε καὶ μαριωπόδητε Καπετάνιε!

Ξ ε π ε σ. Κυρία Φ.—, δὲν ἤξείρω ἐγὼ νὰ κάνω νοσημάδες καὶ νὰ κολλαιῶ. Ὁ Κυρία μου Φ.—! θὰ κολλᾶς τὴν ψυχὴν μου εὐχόμενος νὰ μὴν ἐξώσουν ὁ ἄνδρας σας! ἤθελα εὐθὺς νὰ σὰς πάρω ἀπὸ τὸ χεῖρ, νὰ σὰς κάμω καπετανίσσα, στρατηγίνα, ζεφεραλίνα.

Κ υ ρ ῖ α Φ. Ἐγὼ ἡ καμμένη νὰ γίνω καπετανίσσα καὶ στρατηγίνα καὶ ζεφεραλίνα; ἀπὸ ποῦ κ'! ὡς ποῦ;

Ξ ε π ε σ. Ποία βασιλικὴ αὐτῆς Ευρωπῆς ἡμπορεῖ νὰ μὴν προσηγάγετ' ἕνα κούρην ὀρατὴν μὲ τὴν εὐγενίαν σας; ποῦ νάχη τὴν ὀρατότητα καὶ τὰ κίλλη σας; Ἡ λάμψς τῶν ὀφθαλμῶν σας ὑπερβαίνει τὴν τοῦ ἀδάκναιου, τὰ φρόνιμα σας ἐῖνα ὡς τοῦξ καὶ θέλη τοῦ φρωτος; καὶ τὸ μίτωπὸν σας θρόνου του.

Κ υ ρ ῖ α Φ. Καλὴ τὸ θρόνος; οὐδὲ κατὰ γλα δὲν εἶναι τὸ μίτωπὸν μου.

Ξ ε π. Ἐλάτε δὲ, θέλατε νὰ μὲ κάμειτε ὄλιος διόλου κόλλαια αὐλιῶν, νὰ μὲ ἀναγκάσετε νὰ σὰς ποῦ ὄλα τὰ προτερήματά σας. Φαίνεται ὅτι ἔχετε τὴν φρόνην φιλανιδᾶν, κομπάραν δὲ νὰ σὰς προσηγάγετ' ὄλα αὐτὰ τὰ χρυσᾶ προτερήματα. Τοῦ κάκου, δὲν κρῖπτόταται αὐτὰ μὲ τὰ λόγια.

Κ υ ρ ῖ α Φ. Πιστευοῦμαιτε ὅτι δὲν αἰσθάνομαι νὰ ἔχω κἀνὸν ἀπ' αὐτὰ τὰ προτερήματα.

Ξ ε π ε σ. Αὐτὸν δὲ νὰ τὰχα σὰς ἀγαπᾷ; ἐλάτε, ἐλάτε, δὲν ἤξείρω νὰ κολικαιῶ. ἡ ἀλλήλας εἶναι ὅτι σὰς ἀγαπᾷ, καὶ δὲν ἀγαπᾷ ἄλλην παρὰ ἑμᾶς.

Κ υ ρ ῖ α Φ.—Ναί, ἀλλὰ δὲν θέλω ἀπροσωπίας καὶ προδοσίας, νὰ μὲ μ' ἐγκαλειήριτε ἐπὶ τίλους, ἐγὼ Φουθόμαι δὲ ἀγαπᾶτε τὴν Κυρίαν Π.—

Ξ ε π ε σ. Αὐτὸ εἶναι ὄαν νὰ μ' ἐλέγεται ὅτι ἀγαπᾷ τὸ πρόσωπον τοῦ τρακεῖτου ὄτους μὲ δανίκα, τὸ ὅποιον ἐγὼ ἀποστρέφομαι περισσότερο ἀπὸ τὴν αἰώνιον κίλασιν.

Κ υ ρ ῖ α Φ.—Τότε ὁ Θεὸς γνωρίζει πῶσον καὶ ἐγὼ σὰς ἀγαπᾷ, καὶ ὁ καρὸς θὰ σὰς τὸ ἀποδείξῃ.

Ξ ε π ε σ. Φιλιτάετε πάντοτε ζωηράν αὐτὴν τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σας, ὀδοι θὰ μ' εὐρήσει ἔξων αὐτῆς.

Κ υ ρ ῖ α Φ.—Ἐάν δὲν εὐρεθῆτε ἄξιος αὐτῆς δὲν θὰ τὴν πυλῶξ, σὰς τὸ πρόλεγα.

Ἐ π ἄ ν η ς. (Φωνάζων ἔξωθεν) Κυρία Φ.—! Κυρία Φ.—κρούουν τὴν θύραν! εἶναι ἡ Κυρία Π.—κατακόκηνη καὶ λακασμένη καὶ μὲ γουρλωμέναι μάτια! θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ οὐδὲς.

Ξ ε π ε σ. Ὁ δῖολε, δὲν πρόπει νὰ μὲ ὄη ἔδω! πᾶ νὰ κρυθῶ ἀπὸ κἀ: ἀπ' τὸ σορᾶ.

Κ υ ρ ῖ α Φ. Αὐτῆ ἡ κυρία εἶναι ἡ βασίλισσα τῆς κακογλωσσισῆς; (Ὁ Σαπὸς κροῖται).

(Ἐισόγεται ἡ κυρία Π.—ἡ δὲ κυρία Φ.—ἐξοκλοῦθαι λέγουσα) Αὐτὸν τὶ τρέχει;

Κ υ ρ ῖ α Φ.—Ἦ, τὶ φορερὰ καὶ ἀδελφὰ ὄφροσύνη, ἐνῶ ἔχεις τὸσον τίμιον καὶ χρῖσιμον ἄνδρα νὰ τοῦ ὄωσῃ; τίτοιαν ἀφορητὴν ὑποβίκα!

Κ. Φ.—Πῶς! πᾶς! μὰ γιὰ ὄνομα Θεοῦ τὶ τρέχει; Θεὶ μου, Θεὶ μου!

Κ υ ρ ῖ α Π.—Ὁ σὺζυγὸς σου ἔρχεται μὲ ἄλλην τὴν ἀστυνομίαν τῆς Σμύρνης, ἔρχεται λέγει ν' ἀνακαλύβῃ καὶ συλλάβῃ ἕνα ἔραστὴν ὁ ὅποιος ὄφραλεῖται ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν του ἕνα ἄλλου τὸνόποιον κρατεῖται τώρα κρυμμένον εἰς τὸ σπίτι σου.

Κ υ ρ ῖ α Φ.—(Ἐἰς τὸ οὖς τῆς Κυρίας Π.) Ὅμοιαι θουατὲ (μεγαλοφώνως) ἔλιπῶς ὅτι αὐτῆ ἡ ἱστορία δὲν εἶναι ἀληθινή.

Κ υ ρ ῖ α Π. Ἐἴθε νὰ μὴν ἦν ἀληθὴς ὅτι ἔχεις ἄνθρωπον κρυμμένον ἔδω. Ὅπως κ' ἂν ἦν ὁ ἄνδρας σου ἔρχεται μὲ τὴ μιστῆ τῆς Σμύρνης κἀνὸν του, δὲ νὰ ζεφυρωποῦσται αὐτὸν τὸ γαλάντε ποῦ γυρᾶται.—Ἐτρέξτε δὲ νὰ σοῦ ὄωξ αἰδῶσιν. Ἄν ἴταν ἄθῶα, ὄ! χαίρομαι, χαίρομαι. Ἄν ἄμεις ἔχρη κανένα ὄρατον νέον κρυμμένον ἔδω πέρα, νάχρης κἀνὸν τρόπον νὰ τὸν φυγαδῶσῃ; Πῶς! ἡ ὄψς σου ἔγενε ὄαν πακὴ δὲ τὶ μείνει ἀφανος. Ἐλα εἰς τὰς αἰσθήσας σου καὶ ὑπερασπίσου τὴν τιμὴν σου, εἰ δὲ μὲ ἐγάρθῃ: τὸ ὄνομά σου ἀπεληθῶθῃ δὲ παντός.

Ἡ Κ υ ρ ῖ α Φ. Φίλη μου! χρυστῆ μου φίλη, πᾶς νὰ κάμω; Ἀνάγκη νὰ σὲ ὄμολογῶς ὅτι ἔχω ἕνα εὐγενὴ κούρην κρυμμένον ἔδω μείζ, καὶ τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ, ἤθελα θουατᾶς ἄλλην μου τὴν κατᾶστασιν καὶ τὴν ζωὴν δὲ νὰ τὸν γλωτῶσω.

Κ υ ρ ῖ α Π.—Ἄρες, τῶρα τὰ θουατᾶς, δὲν ἀκούς; νὰ ὁ ἄνδρας κτυπᾶ στὴν πόρταν, δὲν ἔρχομαι κἀνὸν ποῦ νὰ τὸν κρῖψωμαι; νὰ τὸ βέβαιωμαι μείζ α' αὐτὸ τὸ μεγάλο κορῖν θάρβῶ πᾶς τὸν χροεῖ, ἂν δὲν ἦναι κανένα βουβίλι ἡ καμῖκα καμῖλα! βέλ τον μείζ αὐτοῦ καὶ τὸν σκατίζω! ἀπὸ πάντα μὲ λερωμένα ρούχα γιὰ τὴν μωπόδα.

Κ υ ρ ῖ α Φ.—Ἄχ ἡ κακομοίρα, κακὰ ποῦ πάσπα, εἶναι πολλὸ χροῦδὸς καὶ δὲν θὰ χροετῃ.

Ξ ε π ε σ. (προσωπίζεται μετὰ σπουδῆς καὶ ἔντρομος) Ἄρετὲ μὲ νὰ ἔδω, ἄρετὲ νὰ ἔδω. (Ἐκπορῶν τὸν κἀλα-θῶν) Ναί, θὰ χωρῶσω, θὰ χωρῶσω! ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλὴν τῆς φίλης σας.

Κ υ ρ ῖ α Π.—Πῶς! τὶ βέβαιως; Καπετὰν Γέννης; Καλὴ νὰ πιστευῶ τὰ μάτια μου; τὶ ἔγενεν ἡ πρὸς ἐμὲ ἀφροσύ-σας σας, ὁ φλογερὸς ἔρωξ σας;

(ἀκολουθεῖ).

Β. ΑΙ ΖΩΗΡΑΙ ΚΟΚΟΝΑΓ' ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ.

Κ ω μ ω δ ί α (κατά μίμησιν).

Ξ ε π. Σᾶς λατρεύω, ἀλλὰ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ βοηθήσατέ με, σώσατέ με· ἤμπορῶ νὰ κοιτύνω, νὰ Γαρώσω. (Εἰσέρχεται εἰς τὸν κόφινον καὶ συστειλλόμενος προσημαίνει νὰ χωρῆσιν). Ἄ, τί δύσκολα . . . θερρῶ πῶς δὲν θὰ χωρῶσω . . . ἄ . . νὰ . . . ἐχώρῃσα· σκεπάσατέ με καλά.

Κ υ ρ ί α Π. Ῥεπάνη, βοήθησί μας ἔδω, νὰ κοιουλώσωμας τὸν τζέλεπῆσου. (Τὸν ἐκπαύζουσι, ἡ δὲ Κυρία Φ. σημαίνει ἕνα κώδωνα, εἰς τὸν ἦχον τοῦ ὁποῖου παρουσιάζονται οἱ ὑπερταί καὶ γείτονες μετ' ἄλλους, καὶ μετ' αὐτῶν ὁ Π. καὶ ὁ Φ. εἰς τοῦ ὁποῖου τὸ οὖς λέγει ἡ Κυρία Φ.). Σοῦ τὸν ἔγω ἔδω ὅσιν τὸν ποντικὸν στή φάικα· πρέπει νὰ μείνῃς εὐχαριστημένος.

Κ ὕ ρ ι ο ς Φ. Ψυχὴ μου, εἶσαι ἄγγελος, εἶσαι ἁγία, πὰ ἔμαθα ὅλα.

Κ υ ρ ί α Φ. (δυνατὰ πρὸς τοὺς ὑπερταί)· Σηκώσατε αὐτὰ τὰ φρόκαλα νὰ πᾶ νὰ τὰ πετάξτε μέσα στὰ λασπομένα χαντάκια πού εἶναι κοντὰ ἑστὰ Γ α μ π ἄ γ α ν α, ἢ μέσα εἰς κανένα ἄλλον ὄργανον, ἀλλὰ ἕξούρετε εἰς, κοτάξτε νὰ ἦναι π ο λ ὶ κ α θ ἁ ρ ὸ ς ὁ ὄργανός.

ο ἰ ὕ π η ρ ἔ τ α ι. Ὅρισμάς σας κοκόνα.

Ξ ε π. (Ἀναπηρόσας καὶ ἐγεβθεὶς ἐντὸς τοῦ κοφίνου). Ἄ ! προδοσία ! προδοσία !

Ἄ π α ν τ ε ς (ῤφίνοντες τὰς ῤβδους καὶ ὀβριοντίες του καὶ φωνάζοντες) Γιούχα, γιούχα, μασκαρᾶ, μιμηματάνε Σεπισούρα.

Ξ ε π. (Χωρήμεγος πάλιν εἰς τὸ κοφίνον). Τὴν τιμῆμου ζητῶ, Κύριε Φ. νὰ πῶθο τούτο τὸ βίτζιλίκι μὲν τὸ σπῆτι σου ! ἱκανοποιήσιν θέλω, τὴν τιμὴ μου.

Κ ὕ ρ ι ο ς Φ. Τὴν τιμὴν σου ζητήσων ἐντὸς σου, εἰς τὴν συνειδήσιν σου, καὶ εἴαν δὲν τὴν εἴρῃς ἐκεῖ·ματαιῶς τὴν ζητεῖς ἀπὸ ἐμέ. (Πρὸς τοὺς ὑπερταί) Φέριστε καὶ ῤβφατε τὸν ὄνομα τούτων ἐκεῖ ὅπου διατάχθητε.

(Οἱ ὑπερταί ἀπάγουσιν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ κοφίνου φωνάζοντα καὶ διαμαρτυρούμενον).

Κ ὕ ρ ι ο ς Φ. (Πρὸς τὸ κοκόνον). Ὅστις δὲν ἔχει τιμὴν ἐν ἑαυτῷ, ματαιῶς καὶ γελοῖως ζητεῖ ν' ἀποκτήσῃ τιμὴν διὰ μονομαχιῶν ἢ ἄλλων μέσων ἱκανοποιήσεως.

Κ υ ρ ί α Π. Ὅστις ἔχει καλοκίγισθον καὶ τιμίαν γυναικᾶ εἶναι ἀνόητος καὶ γελοῖος νὰ ζηλοτυπῇ.

Κ ὕ ρ ι ο ς Π. Ὅστις σκίπτει τὸν λάκκον ἄλλου ἐπιπέτει αὐτὸς εἰς λάκκον ἢ εἰς βάρβορον.